

Vesa Lintinen

Hyrskyn myrskyn!

Humoristinen hyvän mielen
rikosromaani

HYRSKYN MYRSKYN!

VESA LINTINEN

HYRSKYN MYRSKYN!

Hyvän mielen
RIKOSROMAANI

Aiemmin ilmestyneet:

Kylmän sodan poika. 2023

Kätkö Rikosromaani. 2024

Puhu minulle California! 2025

© 2026 Vesa Lintinen

Taitto:Books on Demand

Kansi: Stormy night/VeeÄL

Oikoluku: Pekka Järvinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7586-8

PROLOGI

Pohjois-Skotlanti 2026 Myrskyjen myrsky!

Tiedotusvälineet olivat jo usean päivän ajan varoittaneet rannikon asukkaita lähestyvistä voimakkaasta myrskystä. Säätä ennustava meteorologi kertoi myrskyn alkaneen Tanskan rannikolta ja suuntaavan alati voimistuneena luoteen suuntaan. Meteorologin laatimasta grafiikasta näkyi kuinka tummansiniset ja kirkkaanpunaiset nuolet kiersivät laajassa kehässä toinen toisiaan. Grafiikan edessä viittoilevan meteorologin äänestä kuului pelokas, jopa nöyrä sävy, hänen julistaessaan:

– Kun tätä sääkarttaa katsoo, niin näyttää siltä kuin valtavat vihollisjoukot olisivat aloittamassa suuren taistelun, joten kun se saapuu rannikollemme, niin sulkekaa televisio ja menkää kellariin suojaan ja ottakaa lemmikit sekä paristokäyttöinen lamppu ja radio mukaanne!

Perjantai-iltana kello 22.00 se sitten alkoi ja kyseessä oli pahin myrsky vuosikymmeniin. Skotlannin pohjoisrannikolla sijaitseva pikkukylä sai vastaanottaa rankimman sateen ja myrskytuulen, jonka nopeus oli 28–32 m/s.

Ei siis mikään ihme, että työvuorossa olleen poliisiaseman yöpäivystäjä komisario Ervin Maisonin raporttilistaan oli kirjautunut jo ennen puoltayötä monenmoista tapahtumaa:

22:30 Riverside Roadilla tulvii sadevesi taloihin.

22:46 Ale-marketin markkiisit pyörivät sikin sokin keskustan liikenneympyrässä.

23:02 Goller Roadilla ovat opastinkyltit pudonneet ajoradalle.

23:06 Urheiluhallin peltikatto on irronnut ja leijailut speaktaakkelimaisesti läheiselle merenlahdelle.

02:15 Keskuspuistossa vanha tammi on kaatunut kioskin päälle.

02:48 Itäisessä kaupunginosassa vauhkoontunut peura on syöksynyt kaupan lasista läpi. (Ei henkilövahinkoja. Ilmoittajan mukaan tyytyväisen oloinen peura ruokailee vihannesosastolla.)

Näiden lisäksi joitain rannikon tuulivoimalaitoksia oli ylikierroksista johtuen räjähtänyt kirjaimellisesti taivaan tuuliin.

Jokainen komisario Ervin Maisonille tullut ilmoitus oli johtanut välittömiin toimenpiteisiin. Ensimmäinen toimenpide oli runsas kiroilu ja heti perään, ja useasti myös samanaikaisesti, Ervin Maison oli hälyttänyt ilmoittajan osoittamalle paikalle joko ambulanssit, poliisit tai VPK:n. Useimpiin sekä että.

– Toistaiseksi ei kuitenkaan henkilövahinkoja, murahteli komisario Ervin Maison silmäillessään tasaisesti kasvavaa listaa.

Tältä osin tilanne muuttui kello 03:00.

Tällöin komisario Ervin Maison sai särähtelevän puhelun, joka viittasi henkilövahinkoon. Puhelu alkoi, ja myös päättyi, kesken lauseen:

– ... *apua, aivan kamalaa... se makasi tuossa ja on nyt...!!*

Komisario painoi luuria tiukemmin vasten suurta punottavaa, nukkaista korvaansa ja vastasi rauhoittelevasti:

– Olkaa hyvä ja rauhoittukaa. Kertokaa ensin nimenne ja sitten mistä te soitatte?

Rauhoittelu oli turhaa. Soittaja jatkoi entistä hätääntyneemmin:

– ... *aivan kamalaa... kadonnut makasi... ruumis... voisitteko?*

– Kuka makasi ja missä? komisario hihkaisi luuriin ja teki sen tällä kertaa hieman kovemmin ja jopa hieman ärtyisästi.

– *Kartano... Hyrskyn saari... aivan kamalaa...*

Yhteys oli surkea. Puhelu vinkui ja särähteli ja sai komisarion irvistämään. Soittaja jatkoi komisarion välipuheista välittämättä ja vaikutti aidosti hätääntyneeltä:

– ... *kartano... johtajan huone... aivan... kamalaa...*

– Siis Hyrskyn saarella, ja kartanossa johtajan huoneessa? Kertokaa nimenne ja tarkemmin mitä on tapahtunut? tivahti komisario yrittäen saada puheluun edes jonkinlaista tolkkua. Turhaan yritti.

– *On tapahtunut... aivan... kamalaa!!*

– Saisinko jo helvetti soikoon viimeinkin kuulla nimenne? komisario yritti vielä, mutta siinä samassa puhelu katkesi jo hyvin selväksi tulleeeseen hokemaan:

– *... kadonnut... aivan... kamalaa!!...*

Pettynyt komisario katsoi mielteliäästi seinällä olevaan kelloon:

– 03:04, hän totesi ja painoi lämmenneen luurin paikalleen. Seuraavaksi tuo vanttera virkavallan edustaja nousi hitaasti ja kaivoi kaavakehyllystä esille oranssisen kansalaisenilmoituskaavake B332ZXA:n ja palasi takaisin paikalleen ja katsoi poliisiaseman ikkunasta ulos. Näky selitti sen, miksi puhelu oli katkennut.

– Ei mikään ihme, jos joku tällaisessa myrskysäässä on hädässä, mutta avun saaminen näissä olosuhteissa Hyrskyn saarelle onkin jo kokonaan toinen juttu, hän totesi hiljaa, sytytti tupakan ja alkoi rauhoittavia henkosia vedellen rastittaa kansalaisenilmoituskaavakkeen ruutuja, samalla puoliääneen pohtien mitä kirjoittaisi kohtaan; *Lisätietoja*.

– Oukki-doukki, mietti päivystäjä puoliääneen. – Kirjoitan lyhyesti sen mitä hätäntynyt soittaja sanoi:

Johtajan huone. On tapahtunut jotain aivan kamalaa.

Ulkona raivoava myrsky yltyi yltymistään, eikä siitä osattomaksi jäänyt poliisiasemakaan. Valkoiseksi rapatun rakennuksen ulkopuolelle kiinnitetty valaistu *Police*-kyltti rojahti irti pidikkeistään ja jäi valoan sattumanvaraisesti vilkuttaen roikkumaan sähköjohdostaan pääoven yläpuolelle.

Komisario Ervin Maison ei antanut ruokottomasti heiluvan kyltin häiritä, vaan keskittyi hieman huolestuneena kirjaamaan ylös soittajan perin hätäntyneen puhelun. Hätäntynnyksen lisäksi puhelussa oli myrskyyn liittyen erikoinen seikka.

Seikka, joka häntä mietitytti, oli soittajan sekavanoloinen maininta kartanosta ja johtajan huoneesta ja ruumiista. Kaikki kuulemansa liittyi sisätilaan. Tieto sai kokeneen komisarion pohtimaan:

Olisiko joku voinut tuon ulkona riehuvan myrskyn vuoksi loukkaantua kartanon sisätiloissa? Vai oliko tapahtunut jotain aivan muuta? Kenties jopa – murha?

Siinä samassa voimakas salama valaisi koko huoneen ja sitä välittömästi seurannut jyrähdys sai kokeneen komisarion voimakkaat käsivarret värähtämään kananlihalle.

Baratzz!! Boroomm!!

1.

Steve Newton

Aivan aluksi on syytä todeta, että tämän tarinan päähenkilölle, Steve Newtonille, kaikenlainen kirjoitustyö oli erittäin vastenmielistä. Täydellisenä tolkun ja toiminnan miehenä itseään pitävä Steve Newton oli kiireestä kantapähän rikospoliisi, tarkemmin vanhempi rikosylikonstaapeli ja kyläläisten mielestä vieläpä erittäin kokenut ja hyvä sellainen.

Saapuessaan tänä myrskyisenä aamuna työpaikalleen hän tiesi, ettei muuta hommaa olisikaan kuin syvästi inhoamaansa raporttien kirjoitusta. Sitä sadepäiviksi säästettyä. Hän oli edellisviikolla saattanut päätökseen laajan rikostutkinnan koskien paikallista pätkärehellistä taparikollista ja loppuraportin kirjoittaminen oli taas kerran jäänyt hänen leveille harteilleen.

Avattuaan tietokoneesta esille raporttipohjan, hän istui hetken vaiti ja pohti kuinka aloittaisi.

– Voi hemmetti näitä iänikuisia raportteja, hän syvähuokaisi.

Jos rikosylikonstaapeli Steve Newtonissa olisi ollut vähäisissäkin määrin niin sanottua kirjailijan vikaa, hän olisi raportin aluksi mitä luultavimmin viitannut ulkona vallitsevaan säähän kirjoittamalla; *se oli synkkä ja myrskyinen yö*. Mutta koska hän ei ollut kirjailija, niin raportti alkaisi samoin kuin aina ennenkin. Kuivan asiallisesti ja vain rikollisen tekemiin rikollisiin faktoihin keskittyen.

Raporttien kirjoittamisen lisäksi pitkän työhistorian rikosylikonstaapelina tehnyt Steve Newton oli ikääntyessään alkanut vihata paria muutakin

asiaa. Nimittäin sitä mitä ulkona tapahtui. Tämä ei kuitenkaan tarkoittanut alati kasvavaa rikollisuutta, vaan sitä, mitä siellä juuri tällä hetkellä tapahtui, siis myrskylukemissa riehuvaa tuulta ja vaakatasossa satavaa rankkasadetta. Ja ikävä kyllä, tällä pohjoisella Skotlannin kolkalla tätä vihankohdetta riitti liiaksikin asti.

Toinen hänen sisäistä vihamittariaan rasittava seikka liittyi myös tuuleen. Siihen tuuleen, joka puhalsi voimakkaana poliisiaseman sisällä. Muutoksen tuuli oli puhaltanut aseman, kieltämättä hieman ummehtuneissa huoneissa jo useamman kuukauden ajan ja tuonut mukanaan uuden esimiehen, uusia laitteita ja uusia kaavakkeita. Niihin oli muun muassa lisätty, vanhakantaisen Steven hämmästykseksi, mies/nais sukupuoleen viittaavaan kohtaan yksi ruutu: *Muu*. Tätä lisäystä Steve ei voinut alkuunkaan ymmärtää.

Myös kaikenlainen uusi ja uljas teknologia oli vain hankaloittanut sitä, minkä varaan Steve Newton oli oman työtapansa rakentanut.

Tulevissa päivissä oli kuitenkin odotettavissa muutos. Huomattava muutos parempaan ja samalla jotain täysin erilaista. Jotain sellaista, joka sai rikosylikonstaapeli Steve Newtonin vienosti hymyilemään.

Hän oli jäämässä, kuten tapana on sanoa, hyvin ansaitulle eläkkeelle. Tai kuten hän aamuisissa palavereissa kollegoilleen asian humoristisesti ilmaisi: – Pääsen *hyvin* ansaitulle *huonolle* eläkkeelle!

Steve tuijotti hetken työhuoneensa ikkunasta ulos ja näkymä vain lisäsi hänen haluaa aloittaa päivänsä eläkeläisenä.

– Vielä yksi täysi työpäivä ja sitten, kolmenkymmenen neljän rikospoliisivuoden jälkeen, tämä kaikki jää taakse, hän laskeskele puoliääneen. Ja teki sen ties monennenko kerran.

Ja missäpä muualla eläkeläinen viettäisi eläkepäivänsä paremmin kuin lämpöisessä Californiassa, Steve pohti kaihoisasti kaukaista osavaltiota, jonne hän oli jo aikapäiviä sitten päättänyt muuttaa ja huokaisi toistamiseen, ja yritti keskittyä raporttiin.

Hän käytti kirjoittamiseen vain keskisormia. Hieman jo vanhuuden jäykistämien sormien asento sopi hyvin kirjoittamiseen ja varsinkin kyseisen sarjarikollisen ja pätkärehellisen taparoiston loppuraportin kirjoittamiseen. Tällä kirjoitustavalla Steve tuli ikään kuin näyttäneeksi keskisormiaan hepulle, joka nyt viimeinkin kuittasi rötöksiään vankilan paksujen muurien suojassa.

Kun naputtelua oli kestänyt hyvän tovin, lennähti työhuoneen ovi kokonaan auki. Sisään astui, ja kuten aina koputtamatta, poliisiaseman uusi ja innokas päällikkö ja Steven lähin esimies, rikosylikomisario Bruce Gallston. Jatkuvasa toimintamoodissa jylläävä nuori Gallston heilutti oikeassa kädessään taitettua oranssista raportti B332ZXA:ta, ja meni kuten aina, hyvät huomenet sivuuttaen, niin sanotusti suoraan asiaan:

– Lopetat heti sen mitä olet nyt tekemässä ja keskityt siihen mitä minä sinulle sanon!

– Aivan pieni hetki, Steve sanoi ja naputteli koneelle viimeiset sanaset ja vilkaisi lopuksi näyttöön. Siinä, kuten aina, puolivalmis raportti oli suurelta osin tekstinkäsittelyohjelman punaisella alleviivaamaa.

Virheitä ja taas virheitä, Steve tuhahti itsekseen. No, virheitä löytyy joka ikisestä romaanistakin, hän pohti itseään lohduttaen. Toimiston Miss Doris MacLate saisi taas kerran kirjoittaa tämän sotkun puhtaaksi, hän ajatteli ja pyöräytti työtuolinsa pomonsa suuntaan ja otti kuuntelijan roolin, sillä kirjoittamisen lopettaminen sopi hänelle paremmin kuin hyvin:

– Kerro, olen pelkkänä korvana...

Rikosylikomisario Bruce Gallston laski muodikkaat, ohutsankaiset lukulasit kaljuksi ajelmaltaan pääläelta nenänvarrelleen, tuhahti muutamat kerrat ja aloitti:

– Yöllä kello 03:00 oli yöpäivystäjä saanut Hyrskyn saarelta lyhyen puhelinoiton. Soittaja, joko mies- tai naisääni, oli hätääntyneenä selittänyt kartanolla sattuneen jotain. Jatkan soittajan omin sanoin, rikosylikomisario Bruce Gallston totesi upseerimaisen selkeästi ja avasi raportin: – *Apua! aivan kamalaa!*

– Soittaja oli maininnut myös sanat; *johtajan huone ja kadonnut ja ruumis.*

– Jopas oli puhelu..., Steve totesi ulos katsellen.

– Niin oli, ja näiden epämääräisten sanojen jälkeen yhteys oli särähdellyt ja sitten kokonaan katkennut. Kello oli tuolloin 03:04. Mitäs tähän sanot?

– Epämääräinen ilmoitus, Steve vastasi mieteliäänä. – Usein tuollaiset puhelut ovat pilaa, mutta myrsky panee miettimään...

– Niinpä! Gallston keskeytti ärähtäen ja taittoi raportin. – Soittajan nimi tai sukupuoli jäi selvittämättä ja jopa kartanon nimi jäi epäselväksi, mutta kuten hyvin tiedät Hyrskyn saarella ei ole kuin yksi kartano.

– Tiedän. Siellä on vain se kolkon näköinen Devonshiren graniitista rakennettu harmaakivinen Counterclockwise, joka muistaakseni on rakennettu vuonna 1730.

– Siis vain viisi vuotta aikaisemmin kuin tämä meidän perinteikäs poliisiasemamme, Bruce Gallston lisäsi ylpeyttä äänessään.

– Tiedän kartanon sijainnin, mutten ole siellä koskaan käynyt, Steve sanoi.

– Mutta kohta olet! pomo kajautti ojentaen raportin Stevelle ja jatkoi määrätietoisesti. – Vaikka öisen soittajan ilmoitus oli kaiken kaikkiaan melko epämääräinen, on meidän kuitenkin reagoitava siihen täydellä vakavuudella. Ja teemme sen jo siitäkin syystä, että soittaja oli käyttänyt sanoja – *kadonnut* ja *ruumis*.

– Onhan tuo tutkittava, Steve totesi hieman viivytellen ja jatkoi katsoen ikkunasta ulos: – Yhtä seikkaa voimmekin pitää selkeänä, nimittäin sitä yhteyden katkeamista. Se johtui aivan varmasti tuosta hemmetin myrskystä.

– Joka näyttää vain voimistuvan, totesi myös ulos katsova Bruce Gallston. – Joten saat varautua hankalaan reissuun...

Hankala tai ei, Steve mietti. Kirjoitustyöt saavat nyt jäädä ja se jos mikä sopii hänelle myrskyäkin paremmin.

– Matkustat välittömästi Hyrskylle ja selvität mitä puhelu tarkoitti. Onko selvä? Ja otat mukaasi perustutkimussetin.

– Asia selkeä, Steve sanoi ja sulki tietokoneen ja nousi ylös.

– Ja pidä kiirettä, tuon pirullisen myrskyn vuoksi lauttaliikenne keskeytyy hetkellä millä hyvänsä!

– Toki, toki. Jatkan tästä eteenpäin kiirettä pitäen, Steve totesi ja taittoi raportin taskuunsa.

– Ja lisäksi, tässä on valmiiksi allekirjoittamani kotietsintälupa, jos te selaista satutte tarvitsemaan.

– *Te...* satutte tarvitsemaan...? Steve toisti ihmeissään kotietsintälupa kädessään. – Lähtekö sinne minun kanssani joku toinenkin? hän kysyi ja vasta nyt huomasi värikkään hahmon liikahdavan pomon leveän selän takana.

2.

Larry Vegas. California. USA.

Steven ilme oli kait sen verran hämmästynyt ja varsinkin kysyvä, että rikosylikomisario Bruce Gallston astui sivummalle ja alkoi selittää: – Niin, tosiaan, meinasi aivan unohtua! Tämä tässä, siis tämä juuri saapunut vieraamme, on aito losangelesilainen sheriffi. Larry Vegashan se teidän nimemme oli, vai kuinka?

– Sehän se, vieras vastasi rennosti. – Ja voitte sanoa Larryksi.

Steve säilytti ilmeensä edelleen kysyvänä, mutta esimies sivuutti hänen katseensa ja alkoi selittää suoraan Larrylle:

– Ja tämä tässä on Steve Newton. Steve on asemamme vanhin rikosylikonstaapeli.

– Sheriffi Larry Vegas, mies sanoi ja ojensi kättänsä Stevelle ja jatkoi leveällä länsirannikon aksentillaan ja valkohampaista hymyään kohti rusketuneita korvia levittäen, – todella hauska tutustua vanhimpaan ja uskoisin että myös kokeneimpaan.

Onpas sheriffillä rento ote, Steve ajatteli. Vain aurinkoisen Californian hellässä lämmössä marinoitunut ihminen voi kätellä näin rennosti.

Kolean kosteassa saaristoilmassa koko ikänsä värjötellyt Steve tunsi tulo-kasta kohtaan puhdasta kateutta, jonka, kiitos erinomaisen pokerikasvonsa, hän kuitenkin onnistui peittämään.

– Rikosylikonstaapeli Steve Newton, Steve vastasi lyhyesti ja vatkasi Larryn ruskettunutta ja usealla kultasormuksella koristeltua kättä.

Pomo jatkoi:

– Tämä herra Vegas, siis Larry, on saapunut vieraaksemme aurinkoisesta Californiasta, ja hän haluaa tutustua meidän poliisitoimintaamme. Siksi päätin, että hän saa lähteä sinun mukaasi Hyrskylle.

– Asia selkeä, Steve totesi hieman hämillään. Hän näki edessään kummallisen hepun, joka oli tulla tupsahtanut hänen työhuoneeseen kuin suoraan jostain lännenelokuvasta. Onneksi ei kuitenkaan hevosen kanssa, ajatteli Steve hieman huvittuneena ja jatkoi uuden tuttavuuden silmäilyä ja teki sen rikospoliisimaisesti. Pikkutarkasti.

Miehen ruskettuneiden kasvojen ylähuulta peitti paksut, auringon vaa-leaksi paahtamat viikset. Mies oli häntä huomattavasti nuorempi, noin 45-vuotias ja suunnilleen hänen mittaisensa, siis noin 165 cm. Lisäksi tuo Steven edessä kirkkaan posliinin valkoisilla ja varsin tasarivisillä hampailaan leveästi hymyilevä yllätysvieras oli pukeutunut kuluneisiin farkkuihin. Jollaisia hän itse käyttäisi vain kesälomallaan.

Yllään tuolla kaukaa tulleella vieraalla oli monenkirjava Havaiji -paita, jonka avonaisen kauluksen alta näkyi runsaasti ruskettunutta ihoa ja kaksi paksua kultaista ketjua. Steveä moinen miehenkoreilu kummastutti, kuten myös suuri leveälierinen kermanvalkoinen stetson, jonka mies oli päähänsä painanut. Koko sekalaisen asun viimeisteli kirkkaan ruudullinen puvun-takki, jollaista hän itse ei käyttäisi koskaan. Ei edes lomillaan.

Lisäksi Steven pikaisesti silmäilemä asukokonaisuus näytti läpimärältä ja sai Steven äänettömän päivittelyn vaihtumaan säälin tunteeseen.

Heppuparka on unohtanut sadevaatteet Californiaan. Jos siellä sellaisia edes tunnetaan, hän ajatteli.

Rikosylikomisario Gallston jatkoi äänessään pahoittelua ja olisiko sanoissa ollut jopa ripaus vieraskoreutta:

– Olin kokonaan unohtanut tämän Larryn vierailun. Josta meidän toimielias aluepäällikkömme Kirk McNeppis on minulle kenties, tai siis varmaankin, joskus lounaalla kuin ohimennen maininnut. Mutta koska hän, siis tämä Larry, nyt on täällä, niin sinä Steve, aseman vanhimpana rikosylikonstaapelina, saat näyttää hänelle, kuinka ammattitaitoisesti me täällä rikoksia selvitämme. Onko tämä asia nyt sinulle täysin selvä?

– Selkeä on, Steve murahti hieman happamasti.

– Entä Larry? pomo kysyi Larryyn päin kääntyen. – Sopiiko sinulle syrjäisellä saarella sijaitseva kartanokeissi? Vai haluaisitko mieluummin tutustua toimintaamme esimerkiksi mopovarkauden, tai muun pikkurikoksen kautta? Vai oletko kenties kiinnostunut meidän vanhoista arkistoista?

– Kartanokeissi myrskyisellä saarella sopii paremmin kuin hyvin! Larry hihkasi erittäin innostuneesti. – Tarkoitan, että mieluummin tosi toimintaa kuin pikku rikoksia tai vanhoja arkistoja.

Olipas innostunut vastaus, hämmästeli Steve. Hieman liiankin innostunut, ajatteli hän kokemuksen kellonäänen kilahtaessa varoittavasti takarairossaan. Hän kuuli Larryn innostuneessa vastauksessa vilahtavan oman lehmän ja jopa ketunhännän.

Olisiko niin, etteivät tuon yllätysvieraan jauhot olekaan aivan puhtaat, hän pohti, mutta antoi asian olla, sillä ajallaan kaikki selviäisi. Ja lisäksi tuollaisen värikkään sheriffin mukaantulo saattaisi olla vaihtelua hänelle itselleenkin. Mutta tarkkana pitää olla, sillä amerikkalaisilla on tapana rynnäätä alta aikayksikön rengistä isännäksi, pohti Steve pomon kysyessä:

– Vaikutat miettelialt, joten kysyn vielä kerran, onko antamani tehtävä nyt selvä?

– On selvä. Menen ja selvitän mitä outo puhelu piti sisällään.

– Ja Larryn mukaantulo ei haittaa sinua?

– Ei haittaa, Steve vastasi ja jatkoi välittämättä Larryn läsnäolosta, – kunhan hän hyväksyy sen, että vain minä johdan tutkintaa.

– Sen olen tehnyt hänelle jo selväksi, pomo vastasi Larryn kuullen, joka nyökkäsi ystävällisesti hymyillen. Pomo jatkoi vielä Stevelle:

– Ja pahoittelen vielä kertaalleen sitä, että unohdukseni vuoksi tämä yllätysvieraamme tuli eteesi kieltämättä hieman, sanoisinko, puun takaa.

– Mitä turhia, hoidan homman ja sillä siisti, Steve vastasi ammattimaisesti, kuten aina. Hän tiesi hyvin miksi pomo oli asian unohtanut.

Aluepäällikkö Kirk McNeppiksen tarjoamat lounaat tuppasivat olemaan melko pitkäkestoisia ja varsinkin kosteita. Mutta oli asia niin tai näin, tuo usalainen heppu oli nyt tuossa ja hän itse oli saanut pomoltaan selkeän tehtävän. Homma siis hoidetaan. Piste.

Jos häntä itseään oli joskus verrattu karhuun, seisoi nyt hänen edessään pientä ovelaa pilkettä silmäkulmassaan kantava kettu, Steve ajatteli ja pohti

kuin huomaamatta sitä, kuinka nuo kaksi villieläintä tulevat luonnossa keskenään toimeen.

Huonosti tulevat kettu ja karhu toimeen, joten jonkinlaista kitkaa ja kahinaa saattaa olla odotettavissa. Eikä tätä vähentänyt se tosiasia, että hän oli tottunut toimimaan yksin. Koko asema tunsu hänen mottonsa; *Mitä useampi tutkija, sitä sotkuisempi keissi.*

Rento Larry Vegas puolestaan ei Steven ulkoista olemusta pohtinut. Hän piti uutta tuttavuuttaan lyhyesti vain värittömänä ja pirun kalpeana. Ja luultavasti melko, tai jopa täysin, huumorintajuttomana.

Ukko on vanha ja väritön kuin kulunut arkistokaappi, Larry ajatteli ja suoristi kättelyssä vinoon kääntyneet kultasormukset oikeille kohdilleen. Jalokivet ulospäin, näkyville.

– Ja olkaa varovaisia, pomo sanoi, – ulkona lentelee kaikenlaista kamaa. Äläkä unohda ottaa upouutta mukaasi!

Tällä rikosyliomisario Gallston viittasi poliisiaseman uuteen hankintaan. *Upouusi* tarkoitti kaikille jaettuina matkapuhelimia, joiden hankinnasta nuori Gallston oli erittäin ylpeä, mutta joita vanha Steve piti lähinnä vitsinä. Siksi hän murahti vastenmielisesti jotain *hemmetin liimalaitteesta*, mutta kaivoi kuitenkin pöytälaatikosta esille pienen saippuakoteloa muistuttavan laitteen. Laitteen, joka oli kuin kiinni liimautuneena jok’ikisen käteen ja oli jatkuvan hipelöinnin ja huomion kohde. Ja jok’ikisellä Steve tarkoitti aseman lisäksi koko seonnutta maailmaa.

Tästä syystä Steve oli kovaäänisesti nimennyt kännykän liimalaitteeksi. Hän piti enemmän aseman vanhasta puhelimesta. Uuden laitteen tivoli-pimputuksen rinnalla vanhan puhelimen matalasti murahteleva soittoääni edusti hänelle voimaa ja jatkuvuutta.

Iso musta, joksi hän kutsui poliisiaseman päivystäjän käyttämää vanhaa bakeliittista puhelinta, oli todellinen – Puhelin. Isolla P:llä.

Verrattuna tähän hemmetin leikkikaluuun, ajatteli Steve laittaessaan liimalaitteen alati lähtövalmiina olevan perustutkimussetin sisältävän laukun pimentoon ja sanoi: – Tässä on kaikki mitä minä tarvitsen, ja sinä Larry, sinä tarvitset sadeviitan.

– Kiitos, Larry totesi ystävällisesti hymyillen. – Otan sellaisen oikein mielelläni, vaikka kastuinkin jo läpimäräksi kävellessäni hotellilta tänne ja myrsky tuntui vain yltyvän.

HYRSKYN MYRSKYN!

Humoristinen hyvän mielen rikosromaani

Eräänä myrskyisenä yönä saa pohjois-skotlantilaisen poliisiaseman yöpäivystäjä hätäpuhelun Hyrskyn saarella sijaitsevalta kartanolta. Rikosylietsivä Steve Newton saa tehtäväkseen selvittää mitä syrjäisellä kartanolla on tapahtunut.

Mukaan lähtee skotlantilaiseen rikospoliisin työhön tutustumaan tullut kalifornialainen sheriffi Larry Vegas. Perillä he kohtaavat, voisi sanoa, erikoisen palvelusväen. Ja sitten...,no, mitäpä sitä tässä kaikkea paljastamaan...

HYRSKYN MYRSKYN!
"Vauhdikas kuin radiohupailu!"

